

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 264/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Burian & partners, s. r. o., Vojtecha Tvrdeho 1, Žilina, IČO 47 254 483, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Martin Burian, proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 10 Cbi 6/2019 z 19. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 Cbi 6/2019 z 19. januára 2021, navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a uhradiť mu trovy právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd v právnej veci sťažovateľa (žalobcu) proti žalovanému [REDAKOVANÉ] v konaní o určenie popretej pohľadávky rozhodol uznesením č. k. 10 Cbi 6/2019 z 15. decembra 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom tak, že sťažovateľ je povinný nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 2 253,13 eur. Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú okresný súd napadnutým uznesením zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Proti napadnutému uzneseniu o zamietnutí sťažnosti okresným súdom podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že sa nestotožňuje s vyčíslenými trovami konania, ktoré sú nesprávne vypočítané, poukazujúc na závery odbornej literatúry, ako aj právne závery ústavného súdu uvedené v rozhodnutiach sp. zn. III. ÚS 325/2009 a sp. zn. III. ÚS 534/2011, ako aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 39/2006.

4. Podľa názoru sťažovateľa podanie žalovaného z 18. augusta 2020 nemožno považovať za odôvodnené a účelne vynaložené trovy konania, pretože žalovaný sa nevyjadril nad rámec svojho prvého podania zo 16. júna 2020, tvrdiac totožné skutkové okolnosti. Napriek uvedenému okresný súd vyhodnotil tieto trovy ako účelne vynaložené podľa § 251 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

5. Sťažovateľ tiež považuje namietané rozhodnutie za arbitrárne pre nedostatočné odôvodnenie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením okresného súdu o zamietnutí sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania v konaní o určenie popretej pohľadávky.

7. Vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa, ktorá je totožná s jeho argumentáciou uvedenou v sťažnosti proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom, ústavný súd skúmal, či sa okresný súd odchyľil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem.

8. Ústavný súd nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť aj v súvislosti s rozhodnutím o výške trov súdneho konania. Vo všeobecnosti však platí, že rozhodnutie o trovách konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citelne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, II. ÚS 586/2020).

9. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

10. Z obsahu odôvodnenia namietaného uznesenia okresného súdu vyplýva, že sa v ňom sudca okresného súdu stotožnil s dôvodmi uznesenia vyššieho súdneho úradníka okresného súdu, ktorý rozhodol, že sťažovateľ je povinný uhradiť trovy konania vo výške 2 253,13 eur na účet právneho zástupcu žalovaného, vychádzajúc z uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. 13 CoKR 14/2020 z 21. októbra 2020, v zmysle ktorého bol žalovanému priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Okresný súd uzavrel, že pokiaľ ide o sťažovateľom uvádzané rozhodnutia ústavného súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uvedené nie je možné aplikovať na danú vec, pretože predmetné rozhodnutia vychádzali zo znenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného do 31. decembra 2017. Okresný súd pri rozhodovaní o trovách konania však postupoval podľa právnej úpravy účinnej od 1. januára 2018, ktorou bolo zmenené ustanovenie § 32 ods. 12 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, čím zákon priamo určuje spôsob výpočtu trov konania aj v prípade konania o určenie popretej pohľadávky, čo je prípad sťažovateľa. Následne okresný súd riadne preskúmal aj správnosť samotného výpočtu trov konania, ktoré považoval za správne stanovené, a preto podľa § 250 ods. 1 CSP sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol.

11. Ústavný súd konštatuje, že sa s uvedeným odôvodnením namietaného uznesenia okresného súdu možno z hľadiska zmyslu a účelu právnej úpravy zakotvujúcej legálnu definíciu trov konania, ako aj určenie ich výšky stotožniť. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnému účastníkovi náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a v časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom (pozri sp. zn. II. ÚS 31/2004). Pri kumulatívnom splnení všetkých podmienok uvedených v § 251 CSP (preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva) možno každý výdavok zaradiť medzi trovy konania. V sťažovateľovom prípade to platí aj o vyjadrení žalovaného k odvolaniu na základe výzvy súdu, ktoré sťažovateľ spochybnil ako neúčelné. Za uvedených okolností sa tak ústavnému súdu z hľadiska materiálnej ochrany ústavnosti právny záver okresného súdu o určení výšky trov konania nejaví ako excesívny, a teda arbitrárny, porušujúci sťažovateľom v ústavnej sťažnosti označené práva. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstate nesúhlasí s explicitnou zákonnou úpravou, poukazujúc na neaktuálne rozhodnutia súdnych inštitúcií vzťahujúcich sa k predchádzajúcej právnej úprave. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

12. Vychádzajúc z uvedeného, vyhodnotil ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol.

13. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že petit ústavnej sťažnosti neobsahoval špecifikáciu rozhodnutia okresného súdu, proti ktorému ústavná sťažnosť smeruje, avšak z odôvodnenia ústavnej sťažnosti jednoznačne vyplynulo, že ide o uznesenie okresného súdu č. k. 10 Cbi 6/2019 z 19. januára 2021, a preto ústavný súd v tomto zmysle ustálil predmet konania a sťažovateľa nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku, keďže by to bolo z hľadiska výsledku konania, vzhľadom na jeho záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti bezvýznamné.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2021

Libor Duľa
predseda senátu